

INHOUD

- ◆ **Verplichte bemiddeling: stevig wettelijk kader noodzaak**
- ◆ **Actuele situatie rond het FORA dossier**
- ◆ **Een parlementaire enquête naar misstanden in het familie- en omgangsrecht en jeugdzorg**
- ◆ **Alleen het parlement kan Toran, Jessica, Natascha, Caressa en Isabelle nog helpen**

WEBSITE

www.sos-papa.com

REACTIES

bestuur@sos-papa.com

INFORMATIE

info@sos-papa.com

SOS Papa steunt het recht van ieder kind op een onbelemmerde relatie met beide biologische ouders, ongeacht de burgerlijke staat, sexe of aard van de onderlinge relatie van de biologische ouders. Kind en ouders hebben daarbij recht op een gelijke juridische en sociale positie van beide ouders jegens het kind.

De 'Update voor Parlementariërs' vormt het nieuwsorgaan van SOS-Papa voor politici, bewindslieden, medewerkers van departementen, rechters en advocaten. Abonnementen: Euro 75,- per jaar. De Update verschijnt tien keer per jaar. Abonnementen gaan in na overmaking van voornoemd bedrag op giro 0930507, Stichting SOS-Papa te Amsterdam.

Verplichte bemiddeling: stevig wettelijk kader noodzaak

Zodra een ouder met de andere ouder een conflict aan gaat over de gezamenlijke zorg voor hun kind(eren), is die andere ouder thans gedwongen zich te wenden tot de kinderrechter. Gezien de ongewenste juridisering die dan plaats vindt en mede gezien de overbelasting van de kinderrechters en de nog te voorzienene toeneming van hun werkdruk, bepleit SOS Papa reeds enkele jaren in alle gevallen verplichte bemiddeling alvorens de gang naar de kinderrechter kan worden gemaakt. Deze bemiddeling dient evenwel strikt de wet als uitgangspunt voor de bemiddeling te nemen. Er kan dus nimmer worden 'onderhandeld' over bij wet en verdrag toegekende rechten aan kind en ouders, zoals het recht op family life. Zodra de bemiddelaar deze rechten ook maar enigszins arbitrair stelt (zoals de raad voor de kindbescherming zich dat onrechtmatig meent te kunnen veroorloven) is bemiddeling zinloos en schadelijk.

Bij de verplichte bemiddeling dienen voorts de volgende uitgangspunten te worden gehanteerd:

1. Een professionele bemiddeling, gewaarborgd door een erkenning door het ministerie van VWS en dat van Justitie, mede inhoudend de eis tot erkende diploma's en een klachtrecht.
2. Richtlijnen bij de bemiddeling, bestaande uit uitgangspunten, waaronder de strikte gelijkwaardigheid der ouders, ook in het proces van bemiddeling, alsmede het principe van gelijke zorg.
3. Een termijn van bemiddeling van maximaal twee maanden. De bemiddeling wordt als zodanig aangemeld bij de griffie van de rechtbank.
4. Een deugdelijke rapportage van de

bemiddeling t.b.v. de kinderrechter indien de verplichte bemiddeling niet is geslaagd.

5. Een deugdelijke vastlegging met rechtskracht van de bemiddeling indien deze wel is geslaagd.

6. De kinderrechter neemt kennis van de rapportage van de niet-geslaagde bemiddeling en belegt een zitting uiterlijk vier weken na ontvangst van de rapportage.

7. De kinderrechter is gehouden aan het recht van het kind op een onbelemmerde relatie met zijn beide biologische ouders en aan de onderlinge gelijkwaardigheid der ouders (hier ontbreekt een geëigend wettelijk kader nog volledig).

8. Een onderzoek door de raad voor de kindbescherming mag wettelijk nimmer langer duren dan vier weken indien het jongste kind jonger is dan twaalf jaar. Is het jongste kind ouder dan 12 jaar, dan mag het onderzoek maximaal twee maanden duren. Daarna dient een definitieve beschikking dan wel vonnis door de kinderrechter te worden uitgesproken.

9. Tegen iedere (tussen)beschikking of ieder vonnis van de kinderrechter is de instelling van hoger beroep mogelijk. Een hoger beroep dient maximaal twee maanden na een verzoek daartoe en dient te worden aangevraagd maximaal twee weken na ontvangst van een vonnis of beschikking.

n.b.

De 'snelheid' van de procedures is strikt noodzakelijk in verband met de belangen van het kind. Deze visie wordt in alle sectoren van Justitie gedeeld, doch gezinszins geïmplementeerd. Vastlegging in de wet is derhalve vereist.

Meer weten over dit onderwerp? Ga dan naar www.sos-papa.com/parlement/020101

Actuele situatie rond het FORA Dossier

Eén dezer dagen zullen alle nieuwe leden van de vaste Kamercommissies van Justitie en Volksgezondheid het FORA dossier ontvangen dat op 17 maart reeds werd overhandigd aan de toenmalige commissieleden. Beide commissies bespreken het dossier op 12 november a.s.

Het dossier bevat een gedetailleerd gedocumenteerde beschrijving van de frauduleuze werkwijze van FORA en de opvattingen van diens directeur, de zelfbenoemde professor Ruud Bullens. FORA heeft een monopoliepositie als het gaat om "extern deskundigenonderzoek" voor de raad voor de kindbescherming, jeugdzorg en de familie-kamers van de rechterlijke macht. De publicatie van het dossier leidde onder meer tot de NOVA uitzending "Rapport op bestelling" op 22 februari 2002. In deze uitzending kwamen enkele praktijkgevallen aan de orde. Grote afwezige was dhr. Bullens zelf, die nimmer op de inhoud van het dossier heeft willen reageren.

Uiteraard stond de dossiervorming na de publicatie niet stil. Een greep uit de ontwikkelingen sinds 17 maart:

✍ Het College van Bestuur van de Vrije Universiteit weigert inzage te verstrekken in de diploma's van dhr. Bullens.

✍ Het ministerie van Justitie meldt dat niet bekend is hoeveel onderzoeken Bullens voor Justitie heeft gedaan, laat staan voor Jeugdzorg of in directe opdracht van de kinderrechter.

✍ De hoofdinspecteurs voor de geestelijke volksgezondheid en jeugdhulpverlening melden dat zij FORA nimmer hebben gecontroleerd, aangezien het een particuliere Stichting betreft.

✍ De Nationale Ombudsman bericht dat hij geen onderzoek mag instellen zolang het dossier onderwerp is van parlementair debat en beraad.

✍ De hoofdofficier van justitie in A'dam meldt dat onze strafrechtelijke aangifte tegen FORA, diens directeur en andere direct betrokkenen is ontvangen, maar laat nu reeds langer dan een jaar na om enig strafrechtelijk onderzoek concreet aan te vangen.

✍ Het College van Toezicht van het NIP veroordeelt mevrouw Rijpstra, mede-oprichtster van FORA (v/h ABJ).

✍ De externe klachtencommissie van de raad voor de kindbescherming veroordeelt de directeur van de raad, Ruud Nijhof, en stelt dat hij volledig verantwoordelijk is voor de keuze en kwaliteit van contractpartners, alsmede voor de inhoudelijke kwaliteit van de aangeleverde rapportages en adviezen van FORA. Desondanks gaat de raad gewoon op de oude voet met FORA verder, ook al rijst daartegen verzet van een aantal vestigingsdirecteuren van de raad.

✍ Uit een nieuwe uitspraak van het Medisch Tuchtcollege blijkt dat ook de Van Mesdagkliniek zich bedient van dezelfde methoden die Bullens hanteert: psychiatrische rapporten worden er geschreven door leken.

✍ Ouders die na de publicatie van het FORA dossier door de rechter (desondanks) naar FORA worden gestuurd en die van dhr. Bullens vervolgens verlangen dat hij voldoet aan een paar elementaire eisen van zorgvuldigheid, worden door Bullens in een schrijven aan de rechter belasterd als "ouders die op voorhand door hun houding het onderzoek onmogelijk maken".

Meer weten over dit onderwerp? Ga dan naar www.sos-papa.com/parlement/020102

De desastreuze gevolgen van de 'FORA methode'

Peter Antonissen zorgt samen met zijn tweede vrouw Anja jaren voor zijn dochtertjes Caressa en Isabelle en haar zontjes Julian en Dominic.

Tijdens de omgangsregeling met hun moeder worden Caressa en Isabelle ernstig verwaarloosd. Ze komen vervuild terug en zelf willen ze op het laatst niet meer naar moeder toe. Antonissen vraagt diverse instanties om hulp in deze situatie bij moeder, maar niemand doet wat.

Dan verzoekt de moeder van Caressa en Isabelle de kinderrechter om het verblijf van de meisjes bij haar te stellen. De raad voor de kindbescherming is daar tegen. Er volgt een onderzoek door FORA. Hoewel op vader niets valt aan te merken en de kinderen het bij hem uitstekend hebben, adviseert FORA na een nep-psychiatrisch onderzoek de rechter "dat vader een ernstige persoonlijkheidsstoornis heeft" zodat de kinderen naar moeder moeten. De rechter legt het raadsadvies terzijde en volgt prompt het FORA advies. Wel worden de kinderen door de rechter bij moeder voorzien van een OTS (een volstrekt onbegrijpelijke combinatie van rechterlijke besluiten).

De kinderen maken vervolgens nader mee hoe moeder het met diverse mannen tegelijk houdt. Zij moeten zelfs copulaties bijwonen of worden dan in een kamertje opgesloten. Ook worden zij met regelmaat door moeder mishandeld. Daarover mogen zij van moeder niets aan Jeugdzorg zeggen, "want dan gaan ze naar een gesticht". De kinderen vertellen het toch, waarna Jeugdzorg moeder daarmee confronteert. Het direct gevolg is dat de kinderen nu nog erger mishandeld worden maar aan Jeugdzorg niets meer daarover durven te vertellen.

Een paar weken geleden werd Caressa op het adres van een vriend of klant van moeder zo hard door haar moeder geslagen dat zij in paniek met vader belde. Deze reed direct naar het opgegeven adres. De kinderen waren intussen naar buiten gevlucht. Vader heeft hen meegenomen. De reactie van Jeugdzorg: de kinderen moeten onmiddellijk terug naar moeder. Isabelle en Caressa weigeren dat, waarna Jeugdzorg dreigt hen op te komen halen. Vader duikt daarop met de kinderen onder, wat voor Jeugdzorg reden is de goede man te laten opnemen in het landelijk opsporingsregister van de politie.

Een parlementaire enquête naar misstanden in het familie- en omgangsrecht, jeugdzorg

Niets ten kwade over de Enquête Bouwfraude. Het is een ernstige zaak indien een overheid veel teveel betaalt voor bruggen en viaducten, busbanen, metrostations en stadhuizen.

Maar wat betaalt de overheid jaarlijks aan jeugdzorg, voogdij-instellingen, de raad voor de kindbescherming, kinderrechtshouders, riaggs en maatschappelijk werk? Welk gedeelte van het enorme bedrag dat daarmee is gemoeid, wordt door de staat onnodig en dus teveel betaald? Hoeveel ouders en kinderen worden door deze instellingen niet geholpen, maar raken door een gedegeneerde bureaucratie juist psychisch geknakt, waardoor hun gezondheid afneemt en hun deelname aan het economisch verkeer stopt, zodat een uitkering dient te worden verstrekt waar eerst loon- en inkomstenbelasting werd geïnd? Hoe groot is die economische en maatschappelijke schade? Welke uitgangspunten hanteren de hulpinstellingen eigenlijk? Voeren ze die uitgangspunten in de praktijk ook uit? En hoe kan deze bureaucratie alsnog effectief door de politiek en de vrije media worden gecontroleerd?

Hoeveel onderzoeken doen de instellingen per jaar? Waarom doen ze die onderzoeken? Is er een correlatie tussen de feiten, de noodzaak tot onderzoek en de uitkomsten daarvan, gemeten aan de toe- of afname van het welzijn van de betrokken kinderen? Welke maatstaven worden gehanteerd bij uithuisplaatsingen van minderjarigen? Welk bedrag gaat daar om? Waar gaat dat geld eigenlijk heen? Worden veel kinderen volstrekt nodeloos uit huis geplaatst uitsluitend om voogdij-instellingen in stand te houden? In hoeveel gevallen wordt een OTS uitgesproken louter omdat men één van de ouders - die van het manlijk geslacht - domweg overslaat alsof die ouder in het geheel niet bestaat? Hoe

vaak ziet een toezienend voogd een kind? Hoe vaak komt het voor dat een behandelplan in zijn geheel niet wordt uitgevoerd? Hoe vaak komt het voor dat een OTS automatisch na een jaar wordt verlengd, zonder dat wie dan ook naar het kind heeft omgekeken? Waarom gaan toch zo weinig OTS kinderen weer terug naar hun ouders, terwijl het nadrukkelijk de bedoeling van de wetgever was dat de OTS daarop zou zijn gericht? Welke bedrag gaat er in de "omgangsindustrie" om? Hoe is die omzet verdeeld over de acterende partijen en wat legt de overheid er op toe? Waarom is de rechtshandhaving in het familie- en omgangsrecht vrijwel tot nul gereduceerd? Waarom stelt de minister van binnenlandse zaken dat dit een probleem is van zijn collega van justitie, terwijl de minister van justitie stelt dat het een kwestie is voor zijn collega van binnenlandse zaken? Is familierecht eigenlijk wel civielrecht? In hoeveel gevallen wordt een rechtens opgelegde omgangsregeling niet nageleefd? Wat zijn daarvan de werkelijke oorzaken? Hoeveel kost die obstructie de staat eigenlijk aan extra procedures, gedeerde inkomstenbelasting en overbodige bijzondere bijstand? Waarom heet de raad voor de kindbescherming in de volksmond de raad voor de moederbescherming? In welke mate pleegt de overheid onverhulde sexe-discriminatie tussen ouders, en wat zijn daarvan de gevolgen voor vaders en kinderen? Waarom meent de politie dat niet-naleving door een man van een beschikking van de kinderrechter gevolgd moet worden door arrestatie van die man, terwijl *dezelfde* niet-naleving door een vrouw een "civiele kwestie" wordt genoemd en de politie volstrekt passief blijft?

Waarom is er wel een door justitie gesubsidieerd proefprocessenfonds voor vrouwen maar niet voor mannen en kinderen? Wat zijn de banden tussen ho-

gere beleidsambtenaren en feministische pressiegroepen? Welke rol spelen het Clara Wichman instituut, de Vrije Universiteit en enkele vrouwelijke topambtenaren op justitie in dat kader?

Hoeveel manlijke en hoeveel vrouwelijke kinderrechters zijn er? Welke categorieën verzoekschriften worden bij hen ingediend door vaders en welke door moeders? Is het feit dat driekwart van de echtscheidingen wordt aangevraagd door een vrouw gecorreleerd aan het feit dat nagenoeg de helft van de mannen na die echtscheiding hun kinderen niet meer mogen zien, maar wel hun onderhoud moeten blijven bekostigen?

Waarom wordt onder huiselijk geweld niet verstaan huiselijk geweld tegen kinderen? In hoeveel procent van de gevallen vindt dit geweld tegen kinderen plaats door moeder? Door stiefvader? En door de eigen biologische vader? En waarom worden de empirische cijfers door het ministerie verzwegen, laat staan in beleid en campagnes vertaald?

Welke discrepanties bestaan er tussen de Nederlandse wetgeving en de uitspraken van het Europees Hof? Waarom zijn die verschillen nog niet weggewerkt? Wie is op het ministerie verantwoordelijk voor de voorbereiding van wetgeving terzake? Waarom gebeurt daar vrijwel niets? Hoe kunnen kinderen aan hun recht komen, zodra niemand zich om hun recht bekommert? Is er een verband tussen de toenemende agressie, criminaliteit en psychische kwalen bij kinderen en het door de hulpinstanties van de staat gestimuleerde eenoudergezin? Welke maatregelen zijn nodig om deze ontwikkeling alsnog tegen te gaan?

'Jan Peter' bepleit een maatschappelijke discussie over normen en waarden. SOS Papa bepleit een parlementaire enquête naar de wijze waarop de overheid zelf de normen op het onderhavige terrein verloedert en de concrete schade die dat veroorzaakt.

Help deze kinderen !

Jeugdzorg: nul zorg

**Toran Thoonen
10 jaar**
OTS sinds eind 2001. Krijgt sindsdien geen enkele behandeling. Ziet al bijna twee jaar zijn vader niet meer. Autumutileert inmiddels en is er heel slecht aan toe.

Begin 2001 verbreekt moeder iedere omgang tussen Toran en zijn vader. Beide ouders hebben het gezag. Jeugdzorg slaat vader geheel over, vraagt een OTS aan, krijgt deze, schrijft fraaie behandelplannen voor Toran maar doet in concreto volstrekt niets voor het kind. Helemaal niets!

Moeder zet Toran zeer ernstig tegen zijn vader op. Als dat ook de rechter te gortig dreigt te worden, verzint zij een misselijkmakende incest-aanklacht tegen vader. Het OM doet het onderzoek geheel volgens de regels en acht de aanklacht niet realistisch, maar verzuimt een strafrechtelijk onderzoek te doen naar een valse aangifte door moeder.

Op het moment dat de kinderrechter eindelijk na anderhalf jaar (!) eens doortastend zal gaan worden, verdwijnt moeder met het kind en neemt de kinderrechter daartegen geen maatregelen. De toezienend voogd van Jeugdzorg deelt de rechter mede "dat Jeugdzorg niets kan doen als moeder niet meewerkt". Moeder stelt openlijk jegens de rechter dat zij geen enkele beschikking na zal leven. De rechter zit erbij en kijkt ernaar.

Toran is inmiddels opgespoord. Het gaat buitengewoon slecht met hem. Zijn vader moet nu reeds bijna twee jaren lijdzaam toezien hoe zijn kind de vernieling in wordt geholpen. Als ouder van Toran bestaat hij zowel voor Jeugdzorg als voor de kinderrechter domweg niet.

Het schrikbewind van de William Schrikker Stichting

**Natascha (links) en Jessica (rechts)
De Jong
4 jaar en 8 jaar**

Aanvang april 2002 letterlijk gedeporteerd uit Swifterbant door de William Schrikkerstichting. Hebben elkaar en hun ouders sindsdien slechts enkele uren gezien. Zitten in ondeugdelijke pleeggezinnen terwijl het thuis heel goed ging. Jessica zegt nu dat ze dood wil. Beide kinderen zijn heftig geïndoctrineerd door de pleegouders en de Schrikkerstichting

Jessica en Natascha zij erg aan elkaar en aan hun ouders gehecht. Met beide kinderen gaat het goed, wat iedereen die dagelijks met het gezin te maken heeft, kan en wil beamen.

Toch verzoekt de William Schrikkerstichting de rechtbank eind maart als donderslag bij heldere hemel om een onmiddellijke uithuisplaatsing. Rechter Pot uit Lelystad wijst het verzoek (bij automatisme) toe. De ouders hebben in de zeer korte tijd geen deugdelijke juridische bijstand kunnen regelen.

De ouders willen hun kinderen niet afstaan. De Schrikkerstichting intimideert de ouders eerst met hulp van de politie. Ook belt men met de ouders en doet daarbij net alsof men de kinderrechter zelf is. Als dat allemaal niet helpt, wordt vader "voor een open gesprek" naar Dronten gelokt en worden tezelfdertijd beide kinderen in Swifterbant door twee agenten van huis gehaald en meegenomen. Befehl ist Befehl, tenslotte.

De kinderen worden ieder naar een afzonderlijk onbekend "pleeggezin" afgevoerd. Na enig spuurwerk blijkt dat van Natascha te bestaan uit een man in een rolstoel wiens partner op de intensive care van een ziekenhuis in ploegendienst werkt. Wanneer Natascha uit de schommel valt moet er een buurman bij komen om haar op te rapen. Het pleeggezin van Jessica neemt haar mee op vakantie maar let niet op, zodat het kind

bijna verdrinkt en mond-op-mond moet worden beademd. Haar wordt dan domweg verboden dit aan haar eigen ouders te vertellen. Zij mag ook niet bellen met papa en mama. Zelfs wordt haar ingepeperd dat zij twee heel slechte ouders heeft. Dit leidt ertoe dat Jessica wanhopig wordt, denkt dat zij zelf er de schuld van is dat zij haar zusje en ouders helemaal niet meer mag zien, en dood wil.

De Schrikkerstichting heeft beide meisjes uit huis geplaatst "omdat de ouders onvoldoende affectie zouden kunnen bieden" en "de meisjes dus emotioneel onevenwichtig worden opgevoed".

Er is geen enkele concrete aanwijzing voor deze zeer grove diskwalificatie van de ouders, behalve een psychologisch flutrapportje dat de Schrikkerstichting zelf heeft laten vervaardigen. Met de kinderen ging het namelijk thuis heel goed terwijl het nu beroerd slecht met hen gaat. De zusjes zijn van de ene op de andere dag totaal uit elkaars leven gerukt en uit het normale gezinsleven met hun ouders. Zij zijn hier *zeer ernstig* door beschadigd, om over hun ouders maar te zwijgen.

Medewerkers en directie van de Schrikkerstichting stellen de tijd die de kinderen hun ouders mogen zien afhankelijk van de mate waarin de ouders zich neerleggen bij de uithuisplaatsing en zich nederig opstellen. Die tijd is tot op heden één uur per maand.